

Minciuna

Emaanastasia

Minciuna

Minciuna are aripi fumegânde
La răsărit, la nord, dar și la sud,
La vest și la oricare om pătrunde
În bobul vorbei înflorit ori crud.

Minciuna are talpa zdrențuită
Și poale scurte prinse de genunchi,
Pe care printre vorbe și-le-ntinde,
Apoi le strânge seara în mănunchi.

Minciuna are ifose de doamnă
Și se arată mândră peste tot,
Lăsând în locul părăsit o toamnă
În care adevărul e un ciot.

Ea e unealtă scundă și rotundă,
Și e mai lată ca un topogan,
Pe-acolo vorba rea vrea să pătrundă
Din gura celui care ți-e dușman.

Ea e un foc ce singur se-ntetește
Să ardă adevărul pe deplin,
Când omul bun mințind se preamărește
Descătușând al inimii venin.

Minciuna niciodată nu se-ascunde...
Ea iese la raport precum un șef
Și nu dă socoteală, nu răspunde,
Ci se cinstește după bunul chef,

Minciuna este unsă-ades cu miere
Și trece-alunecând fără cusur,
Mai pură decât clipa care pierе
Săltându-se din sufletul obscur.

E-atentă la orice cuvânt se-arată
Înălțător ori mai supus ca ea
Și dacă e cumva contrariată,
Se-aprinde iute-arzând precum o stea.

Aripile-i rămân vii, fumegânde,

POEZII ONLINE

O-nalță și-o coboară grandios,
Lăsând în urma lor, dâre profunde,
De fum albastru, 'n omul mincinos.